

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Stritar: Pri uljnaku. — T. Kurbus: Maž. — Ivan Lampe: Med. — Iz »Knajpovca:«
 Je-li med slaščica ali bolj zdravilo? — J. Okič v »Knajpovcu:« Med, sadje in
 grozdje — najboljšo zdravilo, najizdatnejša hrana. — Po »St. Bv.« sestavil Iv.
 Jurančič: Nekoliko statističnih podatkov o čebeloreji v Avstriji. — A. Bukovic:
 Poročilo o odborovih sejah. — Raznoterosti. — Izkáz udov. — Listnica upravi-
 ništva. — Listnica uredništva. — Oznanila.

Pri uljnaku.

„Poleg ulnjaka tu sedim,
 Čebele pridne ogledujem;
 Pomladi star se veselim
 In to in ono premišlujem.

Čebele pridno letajo,
 Brenčé po jablani cvetoči;
 Veselje meni delajo,
 Ko ni več delati mi moči.

Oj blagor, komur še roké
 Krepké in čile so za delo;
 Če skrb ne beli mu glavé,
 Življenje teče mu veselo.

Kaj pa jaz, stavec sivolas,
 Ki mu je roka oslabela?
 Minil je meni dela čas,
 Zdaj gledam le, kakó se dela.“

Stritar.

M a j.

(T. Kurbus).

Gotovo mi boste pritrdili gosp. urednik, da se moram pri spisovanju mesečnih navodil ozirati na vse kategorije čebelarjev, in takih je več. Saj smo tudi mi vse tiste stopnje prehodili in jih še bomo, kajti: „Človek se uči, dokler živi“. Imamo pa tudi mnogo čebelarjev, ki se med umne prištevajo, a še niso nikoli umetnega sata videli. Potem je pa naš slovenski svet, akoravno majhen, vendar nekaj različen, ter imate vi gotovo prej pomladansko pašo, ker ste precej proti jugu pomaknjeni.

V tem mescu je narava na višini svoje krasote in razvitka. Tudi naša ljudstva so ali celo, ali vsaj blizu tam. Ko so pa to dosegle, imamo oni veseli čas rojenja. Ta čas pa ni samo vesel, ampak tudi jako važen. Sedaj se čebelar izkaže kot tacega.

Ogreba naj le močne roje. Včasih že drujci, po navadi pa trétkovci pridejo k plemenjaku nazaj. Kdor je pri svojem že prej določenem številu panjev, naj roje zabranjuje. Kako se to zgodi, najde se v predlanskem letniku našega lista. Ljudstvo, ki ni rojilo, dá povprečno v srednji letini zmiraj 15 do 20 kg medu, in tega mi želimo. Roje naj dela le umen čebelar. Tega dela lotiti se ne sme nihče po knjigi, ampak biti mora prej v šoli pri čebelarju-strokovnjaku ter mora natančno poznati pašo svojega kraja. Tudi vreme lahko tukaj zelo ugodno ali skrajno neugodno vpliva.

Panj je natlačeno poln medu, zalege, cvetnega prahu in čebel. Tudi troti že letajo. V vališču najdemo tudi že matične piskrčke. Čebele brne na bradi proti letalnici ter nosijo obnožno zelo malo, celo nič. Sploh izletavanje ni tako enakomerno in močno. V panju je ljudstvo nehalo staviti satovje. Iz panja se zaganjajo čebele z neko posebno naglostjo. Sedaj bo kmalu roj. V lepem, mirnem vremenu umakne se stara matica in izleti. Saboj vzame svojo zvesto krdelo, katero se preskrbi s hrano za več dni. Mi gledamo te tisoče živalic, kako šume po zraku, iskaje svojo matico in ž njo novega domovja. Slednje je pa čebelar že prej pripravil. Snažno je, brez špranj, brez smradu. Ko se je roj na veji umiril, ogrne se v panj ali v posebno za to pripravno škatlo, iz katere se potem v panj zasiplje. Visi čebelni grozd tu ali tam, tako ali drugače, paziti je treba zmiraj na sredino, kajti navadno je tam vzdrževalna moč celega ljudstva — matica. Ta se lahko pri pritrkavanju od spodaj rani ali stisne. Ko je večina grozda ogrebljena, se posoda nekaj časa malo zniža. Ostale čebele se koj priselijo. Nekaj jih bo zmiraj ostalo zunaj,

vendar teh ne porajtamo; one se bodo že vrnile v prvotni dom. Roj pa spravimo koj na svoje stalno mesto v ulnjak.

Neumestno je pa škatlo ali panj s čebelami pustiti do večera v senci pod drevesom. 6. do 8. dan po prvencu izleze mlada matica. Ta se koj zaveda svojega vladarskega dostojanstva ter hoče ostalo matično zalego uničiti. Če je ljudstvo še močno, paša bujna, čebele tega ne pusté. Sedaj leta ta mlada matica razburjena in zbegana po panju ter se glasi s „ti, ti, ti;“ pravimo, da poje. To petje nam naznanja drugi roj. Zadržuje pa vreme drujca tako dolgo, da se razvije še ostala matična zalega, odkrije ta pokrovček svoje zibelke ter ostane v njej; čebele jo pa krmijo. Pevajoči matici odgovarja s „kam, kam“. Isto se godi v panju pri tretkovcu, samo da izleti ta že tretji dan za drujcem. Pri drujcih in tretkovcih vidimo po navadi več matic, ki so v tej zmešnjavi svoje zibelke zapustile ter izletele. Čebele si sicer zberejo eno matico, druge pa ven pomečejo, vendar se lahko prigodi, da plemenjak matico zgubi. Drugi in tretji roji so slabši od prvega ter se le v dobri letini pre-skrbijo s potrebno zimsko zalogo. Ker pa ne moremo letine prej določiti, moramo take slabiče vreči plemenjaku nazaj. Le v onem slučaju sprejmemo nekaj takih rojev, da se v njih letošnja mlada matica oprashi in da to zamenjamo s kako obrabljeno ali onemoglo starko pri drugem ljudstvu. Mlada matica rada izleti, zategadelj imamo te roje že včasih pred 10. uro, tudi o vetrovnem ali oblačnem vremenu. Isto pa taka svojeglavna mladenka tudi zapusti torišče svojih prednic ter se vzdigne s svojim ljudstvom v zrak in odleti. S peskom ali z vodo jo lahko prisilimo, da se usede v bližini, vendar moramo paziti, da ne pobijamo čebel ali celo matice na tla.

Čebele v roju so pripravljene na trudapolno delo v novi domačiji. Te delavnosti pa ne smemo ovirati s tem, da roj ogrnemo na popolnoma izdelano satovje. V izrojencu, drujcu in tretkovcu, imamo neoprašeno matico. K bradam teh panjev pritrdimo kakšen očividni znak, da bo iz prašenja se vračajoča matica našla domu.

Kdor je začel prejšni mesec špekulativno pitati, mora to nadaljevati. Tudi po več dni trajajočem slabem vremenu mora čebelar, ki hoče roje imeti, pitati, sicer iztrgajo čebele matično zalego, začno trote klati, ter se v tem slučaju roj za tri do štiri tedne zavleče.

Ta mesec naj ostanejo čebele še zapažene, kajti lahko bi se prigodilo, da bi morali jutri spet zatlačevati vse praznine, katere smo danes izpraznili. Ledeni možje so tu in ti se ne dadó iz pratike izbrisati.

Med.

Spisal I. an Lampe.

Med se razločuje po barvi, po vonju, po okusu in po načinu, kako se strdi. Po barvi se nahaja med prozoren kakor voda, rumenkast do temno-rjavega, rdečkast do temnordečega, ali pa tudi zelenkast. Barva se ravna

po paši, po letnem času in po krajevnih razmerah. Navadno je med, nabran v začetku poletja, svetlejše, proti jeseni pa temnejše barve. Celo naš ajdov med ni vsako leto jednake barve. Ob vročem in suhem vremenu bran je temnejši, ob deževnem in hladnem pa svetlejši. V nižinah bran med je temnejši, v višinah pa svetlejši. Vonj preide v med s cvetja, ki vpliva več ali manj tudi na okus. Strjen, je dolinski med vobče zrnčast, planinski pa kašnat ali celo močnat; z drugimi besedami, čim nižje bran, v tem večjih, čem višje, v tem manjših kristalih je. Barva satovja ne vpliva na barvo medu, zato se med iz čisto belega, mladega satovja od onega iz črnega, starega ne razločuje niti po barvi, niti po okusu. Lectarjem ugajajo temnejše, močno dišeče vrste. Občinstvo ne zaupa čistejšemu medu, ločenemu s točilom, ker ga smatra ponarejenim; poznavavci in izbirčneži pa ga znajo ceniti in če treba tudi preplačajo zlasti blago svetlejše barve in nezmešanega okusa.

Našemu medu, ki ga postavljamo na trg, se največkrat pozna, da čebelarji ne potujemo veliko, se ne učimo radi in da smo v času zelo zaostali. Večinoma se še prideluje med na isti način, kot so ga pridelovali naši pradedi, ko so bili zasedli te lepe naše planinske dežele. Njegov najnevarnejši tekmeč in zmagovavec, sladkor, se je medtem rodil in spolnil do stopnje, kakor ga nahajamo dandanes. Če bi se bili pa izdelovavci sladkorja ravnali po nas čebelarjih, postavljali bi ga še dandanes v obliki zgoščenega repnega soka v škaflih in piskrih na trg. Ker pa so s časom napredovali, podajajo nam take izdelke, da si popolnejših skoraj misliti ne moremo in to v oblikah, ki so najpripravnejše za konsum. Zato so pa nas čebelarje žalibog potisnili v stran, kjer imamo čas premišljevat, kako bi spravili svoje blago v denar.

Napotimo se posvetu, oglejmo si in pokusimo med, kakoršen se prideluje doma in drugod. Naš med, ki pride na trg, je skoraj izključno le ajdov med, svetlorjave barve in zrnčast. Dalmatinski in istrijski sta svetlorumena, drobnejšega zrna in bolj dišeča, ker so glavna paša timijan, žajbelj, slez i. t. d. Ogrski, poljski in ruski med so stlačena zmes mrtvih čebel, zalege, cvetnega prahu i. t. d., ki je včasih tudi prekubana. Da je tak med neokusen, pa tudi za kumljenje zelo nevaren, o tem se je že marsikdo prepričal; lectarjem pa ravno ta med posebno ugaja. Vsled umnega čebelarstva pa se tudi tam na boljše obrača in to hitreje, kakor pri nas. Češki med, zlasti lipov, je svetlorumene barve in najbolj čislán naše države. Laškega medu se čimdalje manj izvaja. Znan je le oni iz rimske okolice, ki je svetlorumene barve in dobrega okusa. Tudi v Gorenji Italiji se ga veliko pridelava; temu ga glede čiste, svetle barve in drobnega zrna skoraj ni jednakega. Švicarski med je dandanes na najboljšem glasu. Strjen je včasih bel kot sneg, navadno pa svetlorumen. Duh švicarskega planinskega medu spominja na planinsko cvetje. Nemški lineburški med od vresja je rdečkast in se vleče. Ob gornjem Renu se prideluje ajdov med, kakor pri nas. Frislandski in holštajnski pa sta zelo bela. Francoski med je splošno prijetnosladek in dišeč. Španska, kjer cvete največ dišečih rastlin, daje razne vrste medu, ki se morejo prištevati najboljšim. V južnem delu Španske nahaja se tudi divja

čebela. Prideluje se v celi deželi velikanska množina medu; veliko se ga porabi doma, ker je zelo poceni, še več pa se ga izvažajo. Zelo priljubljen je tudi med baleanskih otokov. Barve je svetlordečkaste, kakršen se ne nahaja nikjer drugod. Grška ima svoj že izza starodavnih časov znani „himetski med“. Prideluje se pa tam tudi med od vresja, ki ga imenujejo „riki“. Med hranijo v kozjih mehovich in ga po nizki ceni prodajajo.

Zjedinjene države Severne Amerike prekašajo, zlasti po kakovosti medu, skoraj gotovo vse dežele starega in novega sveta. Ob ugodnem podnebjem in veliki množini medunosnega drevja, grmovja in zelišč povzdignilo se je čebelarstvo do stopnje, kakor nikjer drugod. Tam se nahajajo čebelarji, ki čebelarijo z velikimi panji in v zelo obilnem številu edino le na med. Pri vsem tem pa pride tega medu le malo na svetovni trg, ker se iztočen, pa tudi v malih, ličnih satnikih doma lahko proda. Najboljši namizni med je oni iz severnih krajev od bele detelje. Čist je brezbarven kakor voda, strjen pa trd kakor loj in ima zelo prijeten okus. Skoraj enako okusen je med od grmovja, ki ga zovejo „mangrove“. Ta, do štirih metrov visoki grm cvete mesca julija, in paša na njem ne izostane skoraj nobeno leto. Za tem je po kakovosti staviti kubanski „belle-flower“, in za tem šele lipov med. Amerikanski jesenski med je temne barve kakor naš, ali pa še bolj, in se rabi le v tovarnah za izdelovanje slaščic. V Kaliforniji bero čebele od zgodnjega februarja do poznega septembra. Ondi raste divji žajbelj. Pridela se veliko izvrstnega medu. V votlih drevesih obsežnih gozdov se nahajajo tudi divje čebele, in mnogo ljudi se živi od tega, da jih zasledujejo in jim med pobirajo. Ni še tega 50 let, odkar so prenesli čebelo v Chile in že izvažajo od tam med v veliki množini v Evropo. Povprečno nabere tam panj 50 kg medu na leto. Glavna paša je divjerastoča ogrščica. Ta izvrstni med je po barvi svetel, skoraj bel. Na otoku Sv. Marjete in nekaterih drugih se nahaja divji med, ki je črn, pa čist. Če ga ješ, se opijaniš. Prekuhan pa postane bel in slasten, pa zgubi tudi opojnost. Z otokov Kuba, Havana, Haïti in St. Domingo prihaja v Evropo ogromna množina belega, ne posebno sladkega, pa večjidel nesnažnega medu, ki skoraj ni poraben, niti za krmiljenje čebel, niti za vživanje. Seveda so tudi tu izjeme. Tudi v Braziliji se prideluje mnogo medu. Izpodrezuje se tam po 2—3 krat na leto, povprečno po 20 kg od panja na enkrat.

Afrika je glede čebelarstva na isti stopnji, kot je bila pred več tisoč leti. Egipet prideluje, kakor za časa Faraonov, tudi dandanes veliko medu, toda na trg pride le zmes medu, voska, mrtvih čebel, peska i. t. d. Evropejci ne marajo zanj, zamorci pa kuhajo iz njega neko malo vredno pijačo. V Abesiniji je veliko medu; čebelarji tam skoraj vsak kmet. Izpodrezuje se trikrat na leto, povprečno po 10 kg od panja. Mesca novembra izpodrezan med je svetlorumen, močnega duha in prijetnega, nekoliko zagrenelega okusa. Mesca februarja je temnorjav in močan. Ta se porabi za medico. Mesca julija je rumenkast, strjen celo bel kot sneg. Ta pa se nahaja le v nižinah. Beli med, ki se v lončenih vrčih v kratkem času strdi, služi deloma za jed, v vodi raztopljen pa za pijačo. Na mleku kuhan daje se deklicam in

nevestam, češ, da postanejo lepe. Rede tam večinoma egiptovsko čebelo. Razun te pa se nahaja tudi divja, prav majhna čebela, ki donaša temnorjav, okusen, pa zelo voden med, ki se rabi za zdravilo. Voden je tudi oni od Zlatega obrežja, ki je rumenorjav, pa se da le tedaj hraniti, ako se je v jedno tretjino vkuhal. Na otoku Madagaskar je čisto črna čebela, ki nabira zelen voden med. Ta med ima zoprni okus in je včasih celo zdravju škodljiv. Imenujejo ga „zeleni med divjakov“. Divjakom je baje zalega te divje čebelice ljubša, kakor med.

Med iz Azije nam je splošno malo znan. V Siriji je med grenek, ker je nabran na pelinu. Rabi se kot zdravilo za želodec. V Indiji so čebelni ali medni lovci, posebna vrsta ljudi, ki plačujejo precejšen davek, da smejo po gozdih nabirati med. Od ene družine te divje, prav majhne čebele se dobi 7—8 kg zelo čistega in sladkega medu, ki ga uživajo, pa tudi svojim bogovom darujejo. Tudi na otokih indijskega otočja je v gozdih mnogo divjih čebel. Domačini zapuste svoj dom koncem poletja, gredo od kraja do kraja ter si postavljajo iz vejevja šotore, kjer hranijo nabrani med do povratka. Na otoku Ceylon je več vrst čebel, ki pa malo medu naneso. Ena teh vrst se imenuje „bambaroo“. Je sicer dvakrat tako velika kakor naša severna, pa naredi le en sam sat na veji najvišjega drevesa v gozdu. Po celi kitajski deželi se nahajajo čebele, katerih med pa še ni prišel v Evropo; povžijejo ga vsega doma. Morebiti je snažnejši od podgan, lastovičnih gnezd, črvov, glist in druge nesnage, ki jim tudi gre v slast.

Tudi v Avstraliji je mnogo medu. Divje, v votlih deblih velikanskih dreves živeče čebele nabirajo ga zlasti iz cvetja raznih akacij. Sploh uspeva čebela tam le v gozdih. Eno samo drevo da včasih tri koše medu. Včasih se pa delo niti ne izplača, ker so debla tako obsežna, da ga en človek v enem dnevu posekati ne more. V Tasmaniji živi divja, črna čebela, ki nabira med od velikanskega, do 7 metrov debelega in do 120 metrov visokega evkalipta. Takega mogočnega drevesa 10 mož ne obseže. Skoraj neverjetno je, kar pripovedujejo potovavci o množini medu, ki se dobi v enem samem takem drevesu. Največji slovenski čebelar ga v najboljšem letu ne pridela toliko. Ta čebela se ne da udomačiti, dasi je sicer severni po šegah zelo podobna. Kakor celo evkaliptovo drevo, je zdravilen tudi ta med in utegne postati velike važnosti v zdravilstvu.

Je-li med slaščica ali bolj zdravilo?

Mojster Kneipp je rabil v mnogih boleznih čebelni med z uspehom kot zdravilo; le berimo njegove knjige. Toda mnogo je takih, ki trde, da je med bolj slaščica kot pa zdravilo; to trditev zavrniti, bodi namen današnje razprave.

Dokazano je dejstvo, da med ni samo zdravilo, ampak tudi hranilo. Skoraj ves med se izpremeni pri ljudeh (isti slučaj je pri čebelah) v kri in pusti le malo ostankov. Če ga že čislamo kot hranilo, se moramo nanj kot

zdravilo ozirati v dvojni meri. Že od nekdanj si je znal ohraniti svoje ime, in ljudski glas pravi, da združuje med toliko zdravil, kolikor cvetlic in rastlin je oddalo zanj svoje sokove. Nobeni skrbni gospodinji bi ne smel manjkati med v jedilni shrambi! V čem pa je zdravilna moč medu?

Cvetlični med vpliva neposredno in posredno; neposredno, ako pride v dotiko z bolnimi organi, torej v ustih, goltancu, vratu in želodcu.

Tu vpliva protiseptično, t. j. proti gnilobi, ker zamori v medu nahajajoča se mravljinna kislina vse glivice, katerih se dotakne.

Dalje vpliva omehčajoče na sluzne kožice, ki so radi katarja otekle in se strdile. Torej v takih slučajih, posebno pri malih otrocih, kjer se ne sme ali ne more rabiti medicinskih sredstev, je med večkrat edina rešitev. Mnogo slučajev bi se dalo navesti, v katerih so mali otroci popolnoma ozdraveli, dasi so imeli vnetico grla, samo ker so vživali pristen med zmešan z enako količino čistega vinskega kisa. Taka ozdravljenja so se često dogajala v prejšnjih časih na deželi, ker je bival zdravnik mnogo ur daleč, in so se morali zatekati stariši k domačim sredstvom. Dandanes, ko je lažje priti do zdravnika, so se zavrgla in pozabila domača sredstva.

Posredno vpliva med na ta način, da deluje proti vsem provzročiteljem bolezni, ker se postavlja kot lahko prebavljivo in izborno hranilo slabi in napačni hrani nasproti in s tem odvrta neštete bolezni.

Med dela tudi tolščo. Ker se pridruži pljučnici kmalu shujšanje telesa, zasluži med v boju proti tej bolezni vsako priznanje.

Med pomaga kot ogljeni hidrat proizvajati tudi potrebno gorkoto, in je pri tem eden najboljših urejevalcev želodca, kakor pričča sledeči dodatek:

Med je lahko čistilo želodca, medtem, ko so druga sredstva bolj dražila, ki slabe želodec in odpovedo polagoma popolnoma vse učinke. Sladkorju, ki nadomešča večkrat med, manjka mravljinne kisline in še mnogo drugih snovi. Ako se zavživa med dan na dan kot zdravilo, ni strahu in bojazni, da bi oslabil želodec, pač pa se opaža, da se okrepi želodec v najkrajšem času. Ne sme se pozabiti, otrokom dajati medu, bodisi na kruhu, z maslom ali brez njega, ali pa mesto sladkorja v mlečno kavo. Gotovo ga radi sprejmejo, in dobri uspehi ne izostanejo; pa tudi veliki otroci naj se ne branijo medu, saj je največji prijatelj zdravju.

Iz „Knajpovca“.

Med, sadje in grozdje — najboljše zdravilo, najizdatnejša hrana.

Ko bi poznali ljudje zdravilno moč medu, sadja in grozdja, bi bili bolj zdravi in jačji. To je prirodna hrana za staro in mlado, zdravo in bolno.

Pred dvema letoma je prišla k meni deklica, ki je bila izredno slabe krvi in nervozna; bila jo je sama kost in koža, a blede je bila kakor smrt. Življenje se ji je prignusilo. Trpela je mnogo na glavobolu, često se ji je vrtilo v glavi, bila je vedno trudna; a tudi duševne moči so jo zapuščale.

Mnogokrat ni zatisnila oči celo noč. Iskala je pomoči na več kot dvajset krajih — ali brez uspeha. Svetovalo se ji je, naj jí mnogo jajc in mesa, pije vino ter jemlje najrazličnejša zdravila. Vpraša tudi mene za svet. Kaj naj rečem? Pokojni Kneipp je rekel večkrat, da se bolniku ne sme nikdar vzeti upanja. Velel sem ji sledeče: zjutraj, opoldne in zvečer jedno žlico čistega medu v četrt litre mleka, sadja, kolikor se ji poljubi, nekoliko grozdja in nekoliko črnega kruha. Razven tega se je imela umiti vsak večer po celem telesu z mrzlo vodo, dvakrat na teden pa kopati se v 28° R topli vodi.

Po štirih tednih je prišla zopet po nov predpis. Nisem je spoznal, tako se je bila popravila. Ukazal sem, naj jemlje odslej po dve žlici medu v mleku, vsa druga hrana je ostala. Vsak dan je dobila mrzlo kopelj in morala se je umivati po celem telesu. Za štiri tedne je prišla zopet rudeča in polna kakor roža. Od veselja je plakala in se smejala; bila je popolnoma zdrava, danes pa je že mati krepkega dečka. Glejte, to napravi prirodna hrana!

Zdravnik Rowbottom iz Stokpota je objavil v časopisu „Lancet“ sledeči izredno zanimivi slučaj: Trileten deček je trpel strahovito že osemnajst mesecev; otekline pri oteklini, rana pri rani od glave do prstov na nogi. Smrdelo je po celi hiši in vsej okolici. Dvanajst mesecev ni odprl oči. Ni mogel ne sedeti, ne ležati, ampak je stal, držeč se žene, ki je bila pri njem. Samo, kadar vsled utrujenosti in slabosti ni mogel več stati, ga je položila služkinja za kratek čas na postelj, a je silno trpel. Osem najznamenitejših zdravnikov je izjavilo, da mu ni pomoči — kaj še le zdravja! Jaz sem mu predpisal med, kuhano sadje in grozdje. 16. avgusta, to je za tri dni, so se mu začele celiti rane na ledjih; 23. istega meseca tudi po drugih delih telesa, in za tri mesece in pol ni bilo nobene rane več. Koža je dobila zdravo bojo, in nikjer ni bilo niti sledu o bolezni. Razume se, da je tudi pregledal.

J. Okič v „Knajpovcu“.

Nekoliko statističnih podatkov o čebeloreji v Avstriji.

Po »St. Bv.« sestavil Iv. Jurančič.

V Avstriji tostran Litve je bilo leta 1900 blizo en milijon (995.281) panjev čebel, ki predstavljajo glavnico 30.000.000 kron. Od imenovanega števila panjev se je pridelalo na leto povprečno 6.500.000 kg medu in 460.000 kg voska v skupni vrednosti 14.000.000 kron.

Po daljšem zasledovanju statistike vidimo pred vsem, da se v Avstriji niti lastna poraba medu ne pokrije s pridelkom, kajti na leto se 408.600 kg medu več uvozi, kakor izvozi. Ugodneje se pokaže promet z voskom, katerega se 134.400 kg več izvažata, nego uvažata.

Izvažanje živih čebel, zlasti iz Kranjske in Koroške od leta do leta — posebno v Nemčijo — jako napreduje; v letu 1902 se je 44.900 kg (kosmate teže) v vrednosti 67.000 kron več izvozilo, nego uvozilo.

Med se uvažata večinoma iz Čile, nekoliko iz Mehike, Zahodne Indije, Kube in Nemčije.

V razsodbi glede najvišjega razvitka z ozirom na posamezne dežele najdemo, da spada najvišji odstotni del od zgoraj omenjenih 995.281 panjev na Galicijo 21·22%, potem na Češko 20·06% in na Štajersko 10·76%.

Na 1 km² je največ na Koroškem 6·54, na Štajerskem 4·78 panjev.

Na 100 ha obdelane zemlje je največ na Koroškem 7·2, na Štajerskem 5·12 panjev.

Na 100 prebivavcev spada največ na Koroškem 18·41, na Solnograškem 10·65, na Kranjskem 8·21, na Štajerskem 7·89 panjev.

Žal, da mi podrobnejši podatki še drugih dežel niso na razpolago; bilo bi pa želeli, da bi se čebelarji iz ostalih dežel — zlasti slovenskih — potrudili ter zbrali natančno statistiko.

Nekoliko še o stališču štajerske čebeloreje.

Do leta 1853. so zaznamovanja jako pomanjkljiva in nejasna; takrat se je naštel na celem Štajerskem 75.000 panjev.

V letu 1869 je bilo	106.282	panjev,
" " 1800 " " "	82.524	"
" " 1890 " " "	100.573	"
" " 1900 " " "	107.103	"

Številke kažejo, da je število panjev od leta 1869. do 1880. padlo za 22·35%; to je nazadovanje, ki se je v naslednjih 20. letih komaj dospelo. Potemtakem je bil napredek v 30. letih samo 0·8%, proti napredku 42% na Češkem v ravno istem času.

Razmerje čebelorejskega razvitka v posameznih okrajih kaže nam sledeče:

Absolutno večino ima okraj Ptuj, 9232 panjev; absolutno manjšino pa okraj Brežice, 2278 panjev.

Najvišje število na 1 km ² ima okraj	Ljutomer,	12·65	panjev;
za tem " 1 " " "	Radgona,	10·33	"
" " " 1 " " "	Ptuj	9·38	"
" " " 1 " " "	Lipnica	6·79	"
" " " 1 " " "	Slovengradec	5·5	"
" " " 1 " " "	Maribor	2·61	"
najmanjše število " 1 " " "	Liezen	1·72	"

Na 100 prebivavcev ima najvišje število okraj Murau 18·74 panjev, in najmanjše okraj Maribor 3·46 panjev.

Na to velikansko razliko razvitka v posameznih okrajih vpliva zraven krajevnih okoliščin največ pomanjkanje organizacije in osobito sredstev za pouk in čebelorejsko izobrazbo prebivavstva. Značilno je, da je v okrajih Ptuj, Ljutomer, Radgona in Lipnica čebeloreja primeroma najbolj razvita; dasi obsegajo ravno ti okraji največje in najlepše ravnine cele dežele, ter se ne da tajiti, da niso ti kraji jako ugodni čebeloreji, ker je tudi rastlinski živelj jako bujen, vendar ne moremo trditi, da je ravno njih lepa ravna lega sploh temu neposredni vzrok. Saj imamo še kraje, ki bi ne bili za čebelorejo nič manj ugodni, n. pr. okr. Maribor, Celje (Savinjska dolina) itd., in vendar

so še daleč za drugimi. To dejstvo nam priča, da kjer je promet živahen in razvit, večje vasi in kraji blizo vkup ter z dobrimi cestami zvezani, da pridejo prebivavci med seboj pogosto v dotiko, tam so vsakemu napredku ugodna tla. Saj čebelorejo morajo ljudje gojiti in razširjati, ne pa le naravna ugodnost sama. To naj nam kaže na pomen in potrebo čebelarske organizacije.

Poročilo o odborovih sejah.

(Poroča tajnik A. Bukovic.)

IV. seja dne 19. aprila 1904. l.

Navzoči: gg. Črnagoj, Likožar, Babnik in Bukovic.

V tej seji se je pretresavalo zavarovanje čebelarj naših društvenikov. Zavarovalnica v Pragi je namreč na našo prošnjo izjavila, da sprejme izjemoma ponudbo našega društva in tudi za manjše število članov, če se društvo izjavi, da bode v prihodnjem letu vpeljalo obligatorično zavarovanje.

Vposlalo se ji je na to 30 kron za 100 članov, dasiravno ni bilo prijavljenih toliko zavarovanj. Nádati se pa je bilo, da bodo naši društveniki porabili to izredno ugodno priliko in le vsled tega se je zavarovalo 100 članov.

Naznaniti je bilo zavarovalnici število panjev, katere se zavaruje. Na naše naznanilo je zavarovalnica vrnila denar s pripombo, da ji ni mogoče za 30 kron zavarovati 100 članov s tako velikim številom panjev (4600), kajti samo zavarovanje za obveznost čebelarja za škodo, ki jo povzročijo čebele, bi stalo v tem slučaju nad 15 kron. Kje je pa premija za zavarovanje proti požaru in tatvini?!

Odbor se je posvetoval, kako bi se dal ta jako neljubi intermezzo poravnati in sklenilo se je, da se vpošlje zavarovalnici še enkrat ponudba in sicer v tem zmislu, da naše društvo zavaruje samo 60 članov, vplača pa zavarovalnino za 100 članov.*)

Društveni tajnik je zatem poročal o zborovanju „Zveze avstrijskih čebelarskih društev“, ki se je vršilo na letošnjo velikonočno nedeljo na Dunaju in katerega se je tajnik kot odposlanec našega društva udeležil.

Poročilo se je vzelo na znanje.**)

Nadalje se je sklenilo, da se pozoveta gg. Jurančič in Rojina, da izdelata program o shodih in poučnih tečajih, katere naj bi priredili tekom letošnjega leta.

Izvršujoč naročilo odborovo, predložil je na to tajnik ponudbi dveh ljubljanskih knjigovezov zaradi dobave izvirnih platnic za „Čebelarja“. Sklenilo se je, da se sprejme ponudba knjigoveza Breskvarja.***)

Seja se je zatem zaključila.

*) Zavarovalnica je med tem sprejela našo ponudbo in smo zavarovali 100 članov, to pa le proti požaru in tatvini za premijo letnih 40 kron. Glej listnico upravnništva.

***) Poročilo se priobči v prihodnji številki »Čebelarja«.

***) Glej listnico upravnništva!

Op. tajnika.

Op. tajnika.

Op. tajnika.

V. seja dne 25. aprila 1904. l.

Navzoči: gg. Ūrnagoj, Rojina, Babnik, Likozar in Bukovic.

Na prvem mestu je predlagal gospod predsednik, da naj pooblasti odbor društvenega predsednika in tajnika, da v nujnih slučajih rešujeta važne zadeve tudi brez odobrenja v odborovih sejah. Sprejeto!

Sledila je nadalje razprava o shodih in tečajih, katere namerava društvo letos prirediti.

Uspeh te razprave je bil, da se je sklenilo prirediti tri večje shode, katerih eden naj bi se vršil na Gorenjskem, drugi na Dolenjskem in tretji na Notranjskem. Člani našega društva se naj pa hkrati pozovejo, da sami določijo kraj, koder se naj vrši shod. Le na ta način bi se željam društvenikov vsestransko ustreglo.

Poleg treh glavnih shodov, se namerava prirediti večje število nedeljskih kurzov, ki se naj prirejajo o priliki ustanavljenja podružnic in pa po podružnicah samih ter v bolj oddaljenih krajih področja našega društva.

Ker je pa za prirejanje shodov potrebno novcev in zopet novcev, se sklene, da se naj vpošlje potom c. kr. kmetijske družbe prošnja na c. kr. poljedelsko ministrstvo, ki naj bi dovolilo našemu društvu iz državnega zaklada za prirejanje shodov potrebnih denarnih sredstev, da se shodi, ki so na programu tudi prirede in ne ostanejo samo na papirju. Denarno stanje našega društva je tako slabotno, da nikakor ne dopušča društveno blagajno s stroški za shode obremeniti. Da je pa prireditev shodov prepotrebna je pač nepotrebno povdarjati.

Tajnik je potem prečital prošnjo „Spodnještajerskega slovenskega čebelarškega društva“ za oddajo „Čebelarja“ temu društvu po znižani ceni. Po mnogih „pro“ in „contra“ se je vendarle doseglo sporazumljenje in se je sklenilo, da se bode oddajal „Čebelar“ zgoraj navedenemu društvu za letnih 1 K 50 h posamezni izvod.

Tej prošnji se je le vsled tega ugodilo, ker se je nadati, da se bode oddajal „Čebelar“ „Spodnještajarskemu društvu“ v večjem številu. Le z ozirom na to je mogoče našemu društvu dovoliti 25 % popusta.

Gospod urednik Fr. Rojina je zatem prečital pismo gosp. Fr. L. v katerem naznanja odboru, da namerava izdati po družbi sv. Mohorja v kratkem času neko izvirno knjigo o čebelariji. Ker je pa iz poročila II. seje razvidno, da namerava tudi gospod Pater izdati v kratkem Oblakovo čebelarško knjigo, bi bilo umestno, da se doseže nekako sporazumljenje, da ne izideti knjigi takoj druga za drugo. Več kot gotovo je, da se v nasprotnem slučaju oslabi uspeh tega ali onega dela.

Umevno je, da je to pismo spravilo odbor v jako kočljiv položaj! Slovenskim čebelarjem se je nadati dveh knjig vsestransko dobre vsebine za kar jamčijo že imena pisateljev! Slovenska literatura je s čebelarskimi deli tako skromno obdarjena, da moramo vsako, še tako skromno dobro delo z veseljem pozdraviti, tembolj pa dela dobre in bogate vsebine, katerih tako zelo pogrešamo v naši literaturi.

Da se pa obema gospodoma pisateljema ustreže, se je sklenilo, da se pismo gospoda Fr. L. odstopi gospodu Patru, da se na ta način doseže sporazumljenje zaradi časa izdaje knjig.

Gospod Pater se naj pa še enkrat naprosi, da vendarle izda svoje delo še pred novim letom in to vsled tega, ker ni niti ene slovenske čebelarke knjige, katere bi moglo naše društvo priporočati na vedna vprašanja od strani čebelarjev.

Seja se je zaključila!

Raznoterosti.

Prvi roji. Po raznih časnikih se je bralo, da je imel čebelar g. M. Z. iz Podpečí pri Brdu dne 17. aprila prvi roj. Nadalje so naznanili roje v aprilu še naslednji naši udje: g. Val. Poljanec v Planini pri Cirknu dne 10. aprila, g. Fr. Strmec v Bukovici dne 30. aprila, g. I. N. Babnik dne 26. aprila, g. Ant. Sitar v Mengšu dne 21. aprila, g. Mat. Hajšek pri sv. Ani pri Makolah je dobil dne 25. in 26. aprila pet rojev po 3·3, 2·7, 2·4, 2·6 in 3·4 *kg* težke. Urednik je imel tudi 26. aprila prvi roj, pa je šel vsled slabega vremena nazaj in je umoril čez dva dni matico. Kdo pa ste še tisti, ki ste v aprilu srečno ogrebli prve roje?

Izkaz udov.

Nadaljevanje: Kastelic Ivan K., Sad; Krepek Francíšek, Zimica; Kalan Andrej, Ljubljana; Kolenc Jakob, Goričane; Kordin Jožef, Ljubljana; Klemenčič Jožef, Sv. Anton; Kremžar Ivan, Brezovica; Kelih Jakob, Sela; Kužnik Luka, Švabek; Kovačič Jakob, Švabek; Kovačič Emanuel, Stražišče; Kavčič Peter, Nova cerkev; Kragelj Mihael, Šebrelje; Kunovar Egidij, Dolnice; Kukovič Anton, Polenšak; Kmetijska podružnica, Sv. Križ; Kosler Jožef dr., Ljubljana; Kosec Jurij, Železniki; Ljudska šola, Ptujška okolica; Lassnik Peter, Ljubljana; Likar Hinko, Grahovo; Logar Anton, Vrbovo; Lakmayer Francíšek, Sv. Jošt; Lovšin Matija, Ribnica; Lah Anton, Rocol; Lovšin Francíšek, Šušje; Lavrič Anton, Planina; Ljudska šola, Kebelj; Laznik Martin, Kovka; Lampé Ivan, Kranj; Legat Evgen, Sv. Križ; Likožar Anton, Preserje; Lukač Urban, Ponoviče; Lavtižar Jožef, Rateče; Lavtižar Francíšek, Šmartno; Lutnik Feliks, Švabek; Liendl Gregor, Švabek; Lesjak Anton, Št. Jernej; Lampret J. P., Kranj; Lovše Anton, Močile; Lubetz Jakob, Tormin; Liesnik Jernej, Švabek; Lukman Ivan, Šoštanj; Mikl Francíšek, Sv. Marjeta; Moiser Valentin, Slivnica; Mavrič Matija, Negova; Martič Filip, Bilča ves; Matijašič Ivan, Wittmansdorf; Mercina Ignacij, Zgornji Kašelj; Mithaus Leopold, Šmartno; Matko Davorin, Toplice; Mrak Friderik, Skubče; Mrmolja Francíšek, Dobravlje; Matjašič Martin, Hlaponci; Mavrič Francíšek, Cerkno; Merhar Andrej, Staniče; Makarovič Ivan, Jelšane; Mrak Anton, Gornje Kanomlje; Markel Francíšek, Železniki; Milavec Jožef, Malne; Meglen Ivan, Potiskavec; Matekovič Anton, Čagone; Mlakar Anton, Lesterže;

Maurič Jožef E., Sv. Trojica; Mihev Jakob, Švabek; Mekinc Frančišek, Ljubljana; Mervič Ivan, Brusovce; Marschitz Karol, Letuš; Meglič Simon, Vransko; Mikulič R., Vinica; Mayer Frančišek dr., Šoštanj; Nagode Jožef, Trebelno; Nemeč Bogumil, Gabrovec; „Narodni Gospodar“, zamena; Novak Anton, Račje selo; Onič Frančišek, Možica; Ocepek Martin, Žvarovlje; Ožinger Frančišek, Gajofca; Osvatič Frančišek, Gerlinca; Obrekar Frančišek, Dolnja Tribuša; Ogris Frančišek, Triblenje; Pušenjak Ivan, Šmihel; Peternelj Martin, Cirkno; Ploj Oton, Gornja Radgona; Prešern Jakob, Zabreznica; Penca Mara, Mokronog; Peternel Hinko, Jageršče; Pogačnik Filip, Dobrova; Peternel Frančišek, Črni vrh; Petrič Frančišek, Vasca; Povletič Jožef, Merna; Podlesnik Anton, Ribnica; Paulš k Ivan, Račje; Pulko Valentin, Dobje; Planinšek Jurij, Luče; Paulus Vilko, Šmartno; Poljšak Anton, Zapuže; Paulin Peter, Ljubljana; Pangerc Ivan, Tacen; Pogorelc Jernej, Podtabor; Praprotnik Mihael, Huda; Plohl Tomaž, Koračica; Pivec Jožef, Zerkovce; Pirc Gustav, Ljubljana; Pušenjak Jožef, Kamenščak; Pečko Anton, Juršinci; Podlogar Jožef, Srnjak; Potokar Jakob, Štepanja vas; Poljšak Anton, Naklo; Premerstein pl. Kajetan, Idrija; Perles Adolf, Ljubljana; Pipan Jožef, Škrbina; Petrič Ivan, Rudnik; Polda Jakob, Gorje; Praprotnik Avgust, Lokve; Podlipnik Martin, Lipoglav; Papler Frančišek, Borovnica; Pignar Frančišek, Marija Snežna; Porenta Ivan, Stara Loka; Pirc Alojzij, Matenja; Penko Ivan, Parje; Prosekar Matija, Kotmaraves; Pičko Florijan, Suha; Ploj Matevž, Senarska; Pintar Ivan ml., Primskovo; Pečovnik Frančišek, Št. Jurij; Prettner Ivan, Braslovče; Pirih Ivan, Št. Viška gora; Pivk Ivan, Osojnica; Pušenjak Mihael, Žtale; Pirnat Frančišek, Gašpinore; Rozoničnik Valentin, Šmihel; Rozman Jurij, Kovor; Rehar Jožef, Srabotna; Rupnik Frančišek, Idrijski log; Rudež Anton, Gorica; Repinc Jakob, Gornje Gorje; Razinger Štefan, Dobrova; Rajter Anton, Kristavci; Rudež Jožef, Tolsti vrh; Rems Anton, Godič; Rakovec Ivan, Polšica; Radelj Ivan, Ponikve; Ručigaj Anton, Mengeš; Rudolf Jurij, Bistrica; Rothschild baron, Višnja gora; Rojina Frančišek, Šmartno; Rozman Jožef, Sv. Štefan; Ravnihar Vekoslav, Ljubljana; Reberšek Frančišek, Skormin; Repič I., Polzela; Rajster Frančišek, Šoštanj; Roos E., Kranj; Rižnar Anton, Sv. Lovrenc; Sajovic Fr. Ks., Tacen; Slatič Ivan, Spodnji Velovlak; Sulak Frančišek, Sv. Andraž; Stular Anton, Podbrezje; Stuppan Andrej, Ljubljana; Sitar Anton, Mengeš; Stele Janko, Zalog; Strajner Alojzij, Medvedjek; Slana Jernej, Iljašovca; Steinmetz Alojzij, Banjaluka; Stampfl Jožef, Strasgojnca; Sajovic Ivan, Stara vas; Spintre Frančišek, Koper; Skodič Karol, Brezola; Sagadin Zdravko, Lesterže; Slapšak Julij, Vodice; Sedlar Frančišek, Rakovica; Strupi Ivan, Rupa; Strupek Frančišek, Slepček; „Skala“ društvo, Sv. Peter; Sajovic Frančišek, Sora; Svetlin Anton, Podgorje; Sturm Anton, Brdo; Steharnik Frančišek, Švabek; Strgar Janko, Bitnje; Silander, Bilča ves; Srebot Martin, Veverka; Strmšek Vekoslav, Medvedje selo; Sodja Jožef, Dobrova; Smrdu Anton, Sežana; Šilar Ivan, Grabče; Šorn Anton, Šoštanj; Schmeidek Ivan, Rova; Šolsko vodstvo, Št. Jernej; Šolsko vodstvo, Orehovca; Šušnik Frančišek, Laporje; Šmid Matija, Selce; Šmid Walter, Gradec; Šorli Matija, Ljubljana; Schiffrer I., Pamjane; Šola, Barje; Štupar

Frančišek, Ljubljana; Štrukelj Ivan, Rob; Šolsko vodstvo, Leše; Šut Anton, Boračovo; Šola, Vrhnika; Schachinger Celestin, Stein; Šola I. mestna, Ljubljana; Šolsko vodstvo, Šmartno; Šolsko vodstvo, Št. Jošt; Šavnik Frančišek, Kranj; Štefelj Anton, Moste; Toplak Valentin, Darnova; Tominc Blaž, Globoko; Tihole Andrej, Ledine; Tomašič Lovro, Novaki; Trček Jožef, Škofja Loka; Tlakar Ivan, Dobletina; Topolovšek Jožef, Turje; Teraninus Frančišek, Ljubljana; Trebše Andrej, Srpenica; Turk Anton, Orehek; Trentura Oswald, Majšperg; Uschnig Matevž, Bleiberg; Uredništvo „Včela Moravska“, Dačice; Uredništvo „Srpski Pčelar“, Ruma; Uredništvo „Bosanski i Hercegovski Težak“, Sarajevo; Uredništvo „Hrvatska Pčela“, Osek; Uredništvo „Česky včelar“, Přistoupin; Vodopivec Janko, Kamnje; Valentinčič Frančišek, Pevma; Vrtačnik Ivan, Št. Jurij; Vintar Jožef, Bilčovec; Virient Jakob, Olševk-Nevlje; Vogrinc Anton, Sv. Anton; Vrhovec Ivan, Ljubljana; Valenčič Ivan, Dolenje; Vehar Ignacij, Poljane; Vidmar Matej, Škofja loka; Vrbič Mihael, Sodrašica; Vodstvo kranjske kmetijske šole. Grm; Vončina Matija, Gornja Tribuša; Videmšek Frančišek, Dob; Wruss Hinko, Boljunec; Vesenjak Frančišek, Mezgovec; Vošnjak Ivan, Šoštanj; Valenko Jurij, Cunkovec; Završnik Karol, Duplje; Zalokar Mihael, Radovljica; Zagradišnik Jožef, Slatina; Zirkelbach Hinko, Ljubljana; Zajec Jožef, Veliki Gaber; Zdolšek Andrej, Sv. Štefan; Zidarič Anton, Salvore; Zupančič Oton, Ljubljana; Zupan Ivan, Št. Peter; Zacherl Frančišek, Ljutomer, 2 izt.; Zupan Martin, Št. Janž; Zupančič Frančišek, Skomarje; Zupančič Ivan, Luže; Zotter Ivan, Gomilsko; Žičkar Jožef, Videm; Žontar Primož, Škofjaloka; Žnideršič Anton, Ilirska Bistrica; Žagar Mijo, Klanec; Žunković Janko, Sv. Marjeta; Žagar Ivan, Šmartno; Žemva Matija, Podhom; Žitnik Friderik, Črešnjovec; Žumer Anton, Javornik.

Listnica upravnitstva.

1. številka drugega letnika je sedaj ponatisnjena. Dotičniki, ki so naročili II. letnik in so ga prejeli brez 1. številke naj zahtevajo sedaj isto in to vsled tega, da bodo imeli popolne letnike.

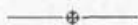
Nadalje naznanjamo vsim onim društvenikom, ki so nam vposlali zavarovalnico in zavarovalno prijavo, da so zavarovani. Dosedaj imamo v rokah približno 70 zavarovalnih prijav. Ker se pa lahko zavaruje še 30 društvenikov, pozivljemo naše člane, da naj zavarujejo svoje čebelarije sedaj ko je še mogoče. Kakor hitro imamo 100 zavarovalnih prijav v rokah odklonili bomo vsako nadaljno ponudbo. Zavarovalne police je društvo že sprejelo. S prihodnjim letom uvede naše društvo obligatorično zavarovanje.

Sedaj pa še nekaj o korakih, katere mora storiti v slučaju škode oni, ki je zavaroval svojo čebelarijo. Škoda se ima tekom 24 ur našemu društvu naznaniti! Kot dokaz o istinitosti škode, je doprinesiti potrdilo županstva ali žandarmerije. Škodo ceni čebelar sam (po človeško) in v potrdilu županstva ali žandarmerije se mora ista označiti. Slučaj je natanko opisati! Da se škoda povrne ni dvoma, samo če se bode pravilno postopalo pri naznanilu.

Kakor je razvidno iz poročila 4. seje smo si omislili za »Čebelarja« krasne in trpežne izvirne platnice, katere izdeluje knjigovez Franc Breskvar v Ljubljani. Cena jim je 80 h, z vezavo vred 1 K 30 h. Iste se društvenikom radovoljno preskrbe za ravnokar označeno

ceno. Sedaj, ko se dobe zopet popolni letniki, se nudi našim članom ugodna prilika, da si starejše letnike omislijo, zlasti prve 3 letnike, katerih je še jako malo za oddati. Oddajamo vezane in nevezane; vezane po 3 K 30 h, nevezane po 2 K.

Naše naročnike opozarjamo, da naj ne mečejo proč novcev za reklamacije. Reklamacije so poštnine proste! Če nisi dobil »Čebelarja«, vzemi košček papirja, napiši na eno stran naslov našega društva, na drugo stran pa: ... št. »Čebelarja« še nisem prejel ter se podpiši in konec je vsih komedij. »Čebelar« izhaja 10. vsakega mesca.

Listnica uredništva.

Gosp. A. L. v R. pri T.: Vresje je isto kar resa, in sicer pomladansko (erica carnea). — Gosp. »P.« v G.: V sv. Ambrožu je usajen najprvi roj, pa lep je! — Gospod »Bohun«: »Roža« sedi za roj, pridite čimpreje po njo. Vas pozdravlja »Živa humaniteta«.

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti **umetno satovje** iz pravega čistega voska.

Umetno satovje po 4 K 20 h za *ky*, deščice za okvirje, natančno prirezane iz lipovega lesa po 2 K 100 m preskrbi udom »Čeb. društva« I. N. Babnik Ljubljana.

Za čebele

je facelija in esparzeta najboljša paša,

in se dobi pri

Peter Lassniku v Ljubljani,

zaloga velikanske pese, vrtnih in travnih semen.

Deset plemenjakov v nemških panjih

proda

Frančišek Obrekar,

čebelar v **Dolnji Tribuši**, pošta **Slap** pri **Idriji**.

---

15 do 20 panjev čebel

===== s premakljivimi satniki =====

(mera medišča nemškega panja s 16 satniki)

in nekaj nemških panjev z mladimi maticami

proda

Janez Meglen

čebelar v Potiskavcu št. 3, pošta Videm pri Dobrepoljah.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
≡ ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee) ≡

zelo medunosne cvetlice prodaja

JOS. KORDIŃ v Ljubljani.

Umetno satovje, točila in vsa čebelarska orodja
razpošilja po nizkih cenah. kupuje pa tudi čebele
najstarejša, leta 1866. ustanovljena čebelarska tvrdka
baron Rothschütz v Višnjigori.

==== Ceniki se pošiljajo na zahtevo brezplačno. ====

Nemške panje (gerstungovce)

izdeluje po natančni meri, z mediščem po **7 K 50 h**, brez
medišča po **6 K 60 h** s satniki vred:

❖ **Anton Drukar,** ❖
mizar v Kranju.

Preosnovljene

amerikanske (Pavlinove) panje

s povprečnimi satniki v svetlobi 25×34 cm izdeluje po primerni ceni

Jakob Virient,

čebelar v Olševku pri Kamniku.

Pravi čebelni vosek

kupuje v vsaki množini po **visoki ceni**, prodaja pa po **nizki ceni**
ceni garantirano

==== **pristni med, pitanec** ====

Fr. Schupeutz v Ljubljani.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u
v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“
Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.
